

לשמוע קול תורה – מצווה בפרשה

פרשת אחרי מות

הקסם שבנגיעה

בפרשתנו מפורטים איסורי עריות, ובהם האיסור החל על אדם לשכב עם אשתו כשהיא נידה:

"וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדְתָּ טְמֵאָתָה לֹא תִקְרַב לְגִלּוֹת עֲרוֹתָה" (ויקרא יח, יט).

התורה לא הסתפקה בלשון האיסור 'לא תגלה ערותה' אלא הוסיפה במפורש "לא תקרב" – ומכאן למדו חכמינו שלא רק יחסי אישות נאסרו אלא כל קרבה גופנית, כגון חיבוק ונישוק ואפילו נגיעה של חיבה:

"איזהו סייג שעשתה תורה לדבריה, הרי הוא אומר ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב (ויקרא יח, יט), יכול יחבקנה וינשקנה וידבר עמה דברים בטלים? תלמוד לומר לומר לא תקרב" (אבות דרבי נתן פרק ב).

הרמב"ם רואה בנגיעה של חיבה איסור תורה, ואילו הרמב"ן רואה בה איסור דרבנן.

לפי הרמב"ן מדובר בגדר שנועדה למנוע את האדם מלהגיע לאיסור תורה. קרבה יתרה בין גבר ואישה האסורים זה על זה עלולה לגרום להם להיסחף ליחסים אסורים על פי התורה, ועל כן אסרו חכמים כל קרבה.

לעומת זאת דעת הרמב"ם, הרואה בנגיעה איסור תורה, מעלה על נס את הערך הגדול של הקרבה הגופנית. יש קסם בנגיעה.

אף שהחיבוק אסור עם כל אחת מהעריות, הוא נכתב בפירוש בנוגע לאישה הנידה – שההרחקה ממנה זמנית בלבד. בהדגשה זו התורה מאירה את חשיבותה של הנגיעה הנובעת מאהבה.

איסור הקרבה הוא אפוא השער לקסם שבנגיעה, לרוך המיוחד שלה ולאהבה האמיתית הטמונה בה.

שאול דוד' בוצ'קו